

Wat voorafging

Havald en zijn metgezellen willen in de legendarische keizerstad Askir hulp gaan zoeken tegen Thalak, het tirannieke imperium dat hun landen onder de voet dreigt te lopen. Op weg naar Askir komen ze terecht in het woestijnrijk Bessarein en raken daar verwickeld in duistere intriges rondom de troonopvolging van het land. Het wordt echter steeds duidelijker dat Thalak ook in deze contreien de touwtjes in handen heeft en dat de machtsstrijd die in de hoofdstad Gasalabad woedt net zo goed Havalds strijd is.

Wanneer de necromanten van Thalak zich meester willen maken van de troon van Gasalabad, weten de metgezellen het onheil op het laatste moment af te wenden: Havald, Leandra, Zokora en hun medestrijders ontmaskeren de magisch gemanipuleerde prinses Marinae en helpen haar zuster Faihlyd op de leeuwentroon. Op die manier raken ze echter alleen nog maar verder in de onlusten verwickeld en worden zelf doelwit van de moorddadige necromanten en van de nachtvalken, de dienaren van de duistere god. De missie die hen naar Askir had moeten leiden, zou voor hen wel eens een dodelijk einde kunnen vinden in Gasalabad...

1 Vrienden

‘Goedemorgen, esseri!’ klonk een opgewekte stem. ‘Hebben de goden het niet schitterend geregeld? Eén nachtje slaap en reeds behoort alles wat gebeurd is tot het verleden. Het verdriet en de zorgen van de voorgaande dag zijn getemperd, het zachte zonlicht schenkt je nieuwe krachten en nieuwe moed. Wat gebeurd is, is gebeurd; een nieuwe dag breekt aan.’

Armin. Ik had hem kunnen wurgen. Het liefst had ik mijn deken over mijn hoofd getrokken en me nog eens omgedraaid, maar ik kende mijn kwelgeest goed genoeg om te weten dat dat hem niet zou stoppen.

‘Waarom zit jij niet in het paleis bij je verloofde?’ vroeg ik, terwijl mijn voormalige bediende luidruchtig de houten luiken opengooide van de kamerhoge vensters die uitkeken op de binnenplaats van ons huis en het felle licht mijn kamer binnenstroomde.

‘Omdat u, esseri, mij meer nodig hebt dan mijn geliefde. U hebt het ver gebracht, maar zonder mijn hulp bent u in deze stad zo verloren als een klein kind dat verdwaald is in het bos.’

Ik ging rechtop in bed zitten en deed één oog open om een verwijtende blik op Armin te kunnen werpen. Hij was weer gekleed als mijn bediende: een blauwe zijden broek, laarzen met een rare, gekrulde punt, een wit hemd en een blauw vest met goudbrokaat. Te opzichtig naar mijn smaak. Wat betreft zijn opvallende verschijning had hij zich tot nu toe echter nooit veel aangetrokken van mijn smaak. Volgens hem had ik van dergelijke dingen geen benul. Over zijn ensemble droeg hij een los vallend, wit gewaad, een zogenaamde boernoos, met een lichte capuchon die nu naar achteren geslagen was en die alleen maar als doel had het licht van de zon tegen te houden.

Ongeveer zoals de vensterluiken – al waren ook die momenteel opengeklapt.

‘Zo denk jij dus over je baas?’ vroeg ik gapend, terwijl ik een spijtige blik op de linkerkant van het bed wierp, waar het gekreukelde laken nog altijd naar Leandra rook. Ik kon me vaag herinneren dat ze was opgestaan en tevergeefs had geprobeerd om mij daar ook toe aan te zetten. Ik wist niet meer wanneer ik voor het laatst had kunnen uitslapen en als Armin niet was gekomen, had ik het nog heel wat langer in bed uitgehouden.

Dit huis was een geschenk van de oude emir, Erkul de oprechte, de vader van Faihlyd, die op haar beurt een paar dagen geleden tot emira gekroond was. Het was haar zestiende verjaardag geweest en aangezien ze in de hele stad geliefd was, was er een groot volksfeest georganiseerd. Een dag lang had het geleken alsof de gouden stad alleen die ene kant had: vrolijk, uitgelaten en opgewekt. Maar hoe schitterend de viering en de kroning ook waren begonnen, uitgerkend op Faihlyds grote dag was een duistere intrige aan het licht gekomen: haar oudere zuster Marinae was onder de invloed van een necromant gekomen – of een zielenruiter, zoals die afschuwwekkende dienaren van de Naamloze hier in Bessarein werden genoemd – en had aanspraak gemaakt op de troon van het emiraat.

De necromant, wie hij ook mocht zijn, bezat grote macht. Hij trotseerde de emir en diens wens om Faihlyd tot emira te benoemen en had daarbij bijna de hele troonzaal in zijn ban gehouden totdat de goden zelf hadden ingegrepen, enerzijds door een duidelijk teken te geven wie zich in hun gunst mocht verheugen en anderzijds door de wonderbaarlijke wedergeboorte van een eeuwenoude geest.

Dit was waarschijnlijk het grootste wonder dat ik ooit had aanschouwd. Helis, de zuster van Armin, was in de klauwen van zo’n necromant terechtgekomen, hij had haar ziel gestolen en daarmee ook haar talent om met dieren te praten. Wat er overbleef van Armins zuster was een uiterst simpele, maar liefdevolle jonge vrouw. Omdat ook haar pasgeboren kind

haar was afgenomen, had ze zich over Marinaes dochtertje Faraisa ontfermd en zodoende was ook zij aanwezig geweest in de troonzaal. Daar had ze Ijsweer aangeraakt, een magisch wapen, een banzwaard dat ooit gesmeed was door Askannon, de machtige magiër en heerser over een legendarisch rijk. En in dat zwaard had op onverklaarbare wijze de geest van Serafine opgesloten gezeten, de arsenaalmeesteres van de eerste hoorn waarmee alles begonnen was.

Op het moment dat Helis het zwaard aanraakte, vond Serafines geest een nieuw thuis in het ontzielde lichaam van de jonge vrouw, en Serafine wist hoe je met zielenruiters moest omgaan. Haar ingrijpen had het emiraat gered en waarschijnlijk ook ons, zelfs al had het ertoe geleid dat Faihlyd het hoofd van haar eigen zuster had moeten afslaan. Zo verloor de emira tegelijkertijd haar vader, wiens zieke hart alle gebeurtenissen niet aankon, en haar geliefde zuster. En dat terwijl het een van de belangrijkste en mooiste momenten van haar leven had moeten worden.

Armin – bediende, welbespraakte grapjas en leider van een groep acrobaten, vorst van het verboden Huis van de Adelaar – was tegelijkertijd ook de geheime verloofde en sinds kort zelfs gemaal van de emira. Op zijn zoektocht naar zijn geroofde zuster Helis had zijn pad het hare gekruist. Zo waren Armin, een circusklant, en Faihlyd, de dochter van een emir, bondgenoten geworden en nu ook geliefden. Want vlak voor de kroning waren ze onopgemerkt aan boord van mijn schip, de *Lans des roems*, in het huwelijk getreden. Ik had emira Faihlyd drie dagen geleden voor het laatst gezien toen de festiviteiten rond de kroning, die vanwege het treurige incident waren afgebroken, een dag later waren voortgezet. Haar verdriet was nog voelbaar en ook Armin was bedrukt, omdat hij er niet in slaagde zijn geliefde op te beuren. Het was fijn om hem nu zo goedgemutst te zien, al had hij dat wat mij betreft niet zo vroeg op de ochtend hoeven tonen.

Onze woning had ooit het munthuis van het oude rijk in Gasalabad gehuisvest en de karakteristieke bouwstijl was onmiskenbaar. De nauwkeurig geplaatste stenen hadden geen

specie nodig, ze leken voor de eeuwigheid gebouwd. Het had, zoals zo vaak bij imperiale gebouwen, een achthoekige structuur met in het midden een binnenplaats. De vensters aan de buitenmuur waren klein en weerbaar: de toegang werd bemoeilijkt door zware luiken die stevig waren afgesloten en ver-grendeld. De buitenmuur was, zoals bij veel gebouwen in de gouden stad, versierd met geglazuurde tegels: fraai voor het oog en tegelijkertijd bood het geen houvast voor ongenode gasten die de klimkunst machtig waren.

De binnenplaats daarentegen was ruim en luchtig, een bron klaterde in het zonlicht, in de siertuin eromheen vulden rozen de lucht met hun zoete geur.

De vensters van mijn kamer leidden naar die zonnige, acht-hoekige binnenplaats. Een paar dagen geleden was alles daar nog verdord geweest, de kleine bron had drooggestaan, maar het woord van de emir had een wonderbaarlijke transformatie veroorzaakt: een geste van de heerser had het huis in verbijsterend korte tijd veranderd van een vervallen puinhoop in een voornaam domicilie.

Ons huis lag aan het Plein van het Koren, niet ver van de haven. Gasalabad sliep nooit, en buiten onze muren werd het koren overgeladen dat deze gouden stad in leven hield. Maar het geratel van zware karrenwielen, de kreten van de handelaren en de gloedvolle, bloemrijke onderhandelingen over de prijs van de waren drongen slechts als een gedempt geruis vanuit de verte tot mij door.

Zonlicht viel in de kamer en toonde mij een prachtig gepo-lijste vloer, kostbare meubels van rozenhout, een kleine secretaire en een rijk versierde kast waarin kostbare gewaden hingen, de meeste van zijde, een stof die in mijn thuisland alleen koningen en rijke handelsheren zich konden veroorloven.

Ik stond gapend op, wikkelde de lichte deken om mijn middel en betrad door de geopende ramen het balkon dat rondom de binnenplaats liep en waar ook Armin stond. Voor de afwisseling hield hij zijn mond en zijn blik was op de binnen-plaats gericht. Ik ging naast hem staan en volgde zijn blik. Daar beneden op een bankje zaten Leandra, mijn hartsgeliefde, en

Faihlyd, de emira van Gasalabad, zachtjes te praten, Faihlyd met veel snelle gebaren, flonkerende ogen en korte glimlachjes, Leandra kalmer, maar niet minder indringend. Hier, in de afzondering van de binnenplaats, zag Leandra af van de pruik die ze anders in de stad moest dragen. Kort haar was in dit land een teken van schande en Leandra's mooie, lange haar was verbrand in het gevecht tegen een necromant en verrader. Ver weg van hier, in een oude tempel, in de ijzige grotten onder de uitlopers van de Donderbergen. Ook zichzelf was verbrand, maar de macht van de oude wolfsgod had haar haar gezondheid teruggegeven en haar zware verwondingen spoorloos laten verdwijnen. Alleen haar haar was nog niet aangegroeid.

Nu leek het net een witte helm, niet meer dan een vingerbreedte lang; lichte, fijne donshaartjes die ik graag onder mijn handen voelde. In Leandra stroomde het bloed van de elfen, ze was lang en slank, haar opleiding als maestra en zwaardvechtster had haar een goede houding en ontwikkelde spieren gegeven. Faihlyd was eerder klein en tenger, met lang, gitzwart haar en doordringende, donkere ogen die konden lachen of huilen, maar waaraan ondertussen niets ontging.

Zestien jaar oud was ze, ze had haar broer, haar moeder en nu ook haar vader verloren bij een aanslag en leefde zelf voortdurend met doodsb bedreigingen. Toch had ze nog altijd een warme glimlach voor iedereen en hoewel ze een stormachtige natuur had, straalde ze een vriendelijkheid en een betrouwbaarheid uit die zeldzaam zijn bij iemand van haar leeftijd. Op de straten van Gasalabad werd ze de hoop van Bessarein genoemd, en als de goden het zo beschikten en de andere acht emiraten zouden instemmen met haar verkiezing, zou ze over een paar weken niet alleen emira zijn van het grootste kalifaat, maar kalifa van het hele rijk. Dat was nodig omdat de oude kalief een paar manen geleden was gestorven zonder een erfgenaam. Waar een kroon te winnen viel, waren intrige, verraad, leugen en moord niet ver. Net toen ik naar haar keek, lachte ze, een moment later volgde Leandra's heldere lach: de twee vrouwen lagen elkaar. Ze droegen allebei een enorme verantwoordelijkheid op hun schouders.

‘Het verheugt mij om emira Faihlyd zo welgemoed te zien,’ zei ik zachtjes tegen Armin.

Hij wierp mij een blik toe en een mild lachje. ‘Dat heeft een reden en dat is ook waarom wij hier zijn.’

‘En wat is die reden?’ vroeg ik terwijl ik me uitrekte. Alles knerpte en kraakte behoorlijk. Mijn vervloekte zwaard, eveneens een banzwaard uit die gruwelijke smederij van Askannon, gaf mij met ieder leven dat hij nam een deel van mijn jeugd terug, en toch voelde ik me soms nog ouder dan ik toch al was.

Armin zuchtte en draaide zich naar mij toe. ‘Esseri,’ begon hij zachtjes. ‘Weet u wat een gekroond hoofd het meeste mist?’

Ik kon het me voorstellen en knikte alleen maar.

‘Vriendschap zonder een dolk in de mouw,’ vervolgde hij. ‘Te kunnen leven zoals het hart het gebiedt en niet zoals de kroon het verlangt. Ook de bloesem van uw hart, essera Leandra, heeft een doel voor ogen, ook zij handelt niet onbaatzuchtig, maar haar doel en haar handelen staan niet op gespannen voet met die van mijn schone leeuwin. Uw vriendschap is mij meer waard dan u zich kunt voorstellen en zo is het ook bij mijn bloesem. Alleen deze vriendschap al is genoeg voor haar en ook voor mij. De rust van deze tuin op te zoeken, te weten dat men onder vrienden is en dat hier niemand een dolk in zijn mouw draagt – het is een geschenk van onschatbare waarde.’ Armins magere gezicht stond ernstig toen hij diep in mijn ogen keek. ‘Vriendschap en liefde zijn zaken die men niet kan kopen, zelfs niet voor alle goud dat in de schatkamers ligt opgeslagen.’

‘En dus willen jullie iets van ons,’ zei ik met een glimlach om mijn woorden van hun scherpte te ontdoen.

Hij zuchtte. ‘Moest u dat nou echt zo samenvatten?’ vroeg hij met een licht verwijt in zijn stem, maar ook hij glimlachte. Soms zijn de dingen nou eenmaal zoals ze zijn.

Maar wat hij voorheen had gezegd, voelde waarachtig aan en hij had natuurlijk gelijk. Armin was een man met vele gezichten. In vergelijking met mij was hij mager, zijn hoofd was geschoren, op een staart na, hij droeg tatoeages en een punt-

baardje dat vrolijk wipte als hij praatte. Een kleine man die gemakkelijk een glimlach aan je wist te ontlokken en die nog gemakkelijker te onderschatten was. Achter die donkere ogen lag een wakkere geest die minstens zo rad was als zijn tong.

Zijn familie had hem in een rituele plechtigheid doodverklaard, zodat hij er in zijn eentje opuit had kunnen trekken om zijn ontvoerde zuster te zoeken. Hij wist wie hij najaagde: een monster, een necromant en zielenruiter. Iemand die door de Naamloze verleid was en door alle andere goden vervloekt, een tegenstander tegen wie hij nauwelijks kon winnen. Toch was het uiteindelijk Armin geweest die de necromant genaamd Ordun had verslagen, de man die zijn zuster van haar ziel had beroofd en die ook mij bijna in een afgrijselijke kus had bedwongen.

Met mijn zwaard Zielentrekker had hij Ordun gedwongen de geroofde zielen te bevrijden, daaronder ook de ziel van zijn zuster, die zo eindelijk de weg naar Soltars poorten vond, de god die ik met flinke tegenzin diende en die de zielen van de doden naar een nieuw leven leidt.

Armin had zoveel verschillende kanten dat ik hem waarschijnlijk nooit echt goed zou leren kennen. Maar ik voelde dat hij echt mijn vriend was.

‘Wat is het, Armin?’

‘Het gaat om jullie missie, jullie doel, en om ons streven. Jullie vriendin Sieglinde schrijft er misschien nog eens een balade over, het zou een spannend verhaal zijn.’ Hij slaakte opnieuw een zucht. ‘Wij weten dat jullie niet in onze strubbelingen verstrikt willen raken. Jullie blijven omdat wij jullie hebben gevraagd onze bruiloft bij te wonen, jullie hebben meermaals het leven van mijn leeuwin gered en jullie eigen levens op het spel gezet, terwijl jullie eigenlijk maar één ding willen: zo snel mogelijk met jullie schip naar Askir doorreizen.’ Hij keek me open aan. ‘Zo hebben jullie onze vijanden tot die van jullie gemaakt en misschien jullie vijanden ook tot de onze. Of misschien maakt dat ook geen verschil en zijn het sowieso ons beider vijanden. Dat idee heb ik althans. Wat mijn leeuwin momenteel met uw griffioen bespreekt, is wat

ik ook u wil zeggen: er moet een alliantie worden gesmeed tussen de Griffioen, de Eenhoorn en de Roos, de Leeuw en de Adelaar.’

Hij zweeg en keek mij vragend aan. Ik knikte alleen maar even en glimlachte geruststellend, ik kon niets in zijn woorden vinden waar ik bezwaar tegen had.

‘Gasalabad is de parel van Bessarein. Geen ander emiraat kan er qua omvang, schoonheid, rijkdom en macht bij in de schaduw staan. Zelfs wanneer Faihlyds streven mocht mislukken en ze geen kalifa zou worden, dan nog is zij een machtsfactor en ook buiten de grenzen van haar rijk niet zonder invloed.’ Hij keek mij aan. ‘Wat zij uw geliefde nu belooft, is om deze invloed en macht in te zetten aan de zijde van de roos van Illian. Een alliantie tussen onze huizen en uw koninkrijk. Of ze nu kalifa wordt of niet, ook Faihlyd zal naar Askir afreizen en in de kroonraad haar stem voor jullie verheffen. Esseri, Havald, vriend. Ze houdt zich altijd aan haar woord. Haar woord heeft gewicht.’

‘Ik ben geen hoofd van een huis, Armin. Maar ik begroet deze alliantie.’

‘Dat zal haar zeer verheugen. Maar het kan niet kloppen dat u geen hoofd bent van een huis. De maestra heeft mij iets heel anders verteld. U bent een graaf, u voert de roos en de eenhoorn als wapens. U dient de roos van Illian, uw koningin Eleonora, sinds haar geboorte. U draagt titels, oude titels, die ook in ons rijk nog bekend en erkend zijn, eervolle titels die, als u ze zou gebruiken, vele deuren voor u zouden openen. Bewaarder van het rijk...’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Als iemand de paladijn van onze koningin is, dan is het Leandra. Zij draagt Steenhart, het rijkszwaard, en zij is het die voor onze koningin spreekt.’ Ik legde mijn handen op de door de zon verwarmde balustrade van kunstig bewerkt steen en keek naar de tuin onder me. Daar keek Leandra net op, haar blik ontmoette de mijne en ze glimlachte. Ik glimlachte terug en genoot van deze korte, veelzeggende blikwisseling. Ook Faihlyd keek omhoog, ze zag ons achter de balustrade staan, schonk ons beiden een stralende

glimlach en Armin een speciale blik. Ze wuifde zelfs en ik hief mijn hand ter begroeting.

‘Zonder Leandra zouden wij niet hier zijn,’ vervolgde ik zachtjes. ‘Zij is het wier missie wij volgen. Zij is het die het onmogelijke wil: assistentie tegen Thalak en de bevrijding van onze rijken. Misschien is het zelfs wel mogelijk. Niemand weet wat de toekomst zal brengen. Maar als het lukt, dan is het haar werk.’ Ik zuchtte. ‘Wat ze niet wil begrijpen, is dat Roderic van Thurgau gestorven is. Hij stierf in een veldslag, omringd door goede mannen en loyale vrienden.’ Ik maakte een hulpeloos gebaar. ‘Ik kan het niet anders zeggen, niet anders verklaren. Graaf van Thurgau stierf met de veertig getrouwen in de pas. Het is ondenkbaar dat hij overleefde. Het zou een verraad zijn geweest aan diegenen die met hem vielen.’

Armin keek me lang aan. ‘Schaamt u zich dat u leeft, esseri?’ vroeg hij toen zachtjes en ik lachte verbitterd.

‘Eén ding kan men van jou niet beweren, Armin. Je bent niet blind.’

‘Nee, u vergist zich,’ antwoordde hij. ‘Soms ben ook ik blind. Mijn leeuwin meent dat mannen dat vaak zijn. Maar op dit moment zie ik heel duidelijk. Ik zie dat men voor alles kan weglopen, behalve voor zichzelf. Ook u kunt dat niet.’

Daar gaf ik geen antwoord op. Hij wachtte even. Ik zei niets, en dus ging hij verder. ‘Als uw maestra erin slaagt om een verbond tegen Thalak te smeden, dan zal dat alleen zijn omdat ze hulp heeft. En hetzelfde geldt voor de leeuwin van Gasalabad en ook voor mij. Wij hebben jullie hulp nodig, net zoals jullie de onze.’

‘Armin,’ zei ik. ‘Wij zijn vrienden. Vrienden helpen elkaar. Meer is er voor mij niet nodig. Wat betreft het lot van rijken en koningshuizen moet je bij Leandra zijn. Voor mij volstaat het als je mij eindelijk vertelt hoe ik je kan helpen.’

‘Allereerst moet er iets worden uitgezocht. Iets wat wij door u vermoeden. Daartoe moeten wij u iets tonen waarvan wij denken dat u het kunt zien.’

‘Ik ben net wakker.’ Ik keek naar de hemel, het leek me vlak na het middaguur. ‘Het is de eerste rustige dag sinds we onze

reis zijn begonnen en jij, mijn vriend, hebt mij te vroeg gewekt en spreekt in raadselen.’

Hij knikte. ‘Het is moeilijk om het anders uit te drukken, esseri. Sterk u voor de dag en als u gereed bent, vergezel ons dan terug naar het paleis. Het is vooral essera Falah die u wil zien. Haar geloof in u, esseri, is zo onwankelbaar als een rots in de wind. Ze beweert dat u de antwoorden zult kunnen zien die wij alleen maar vermoeden.’ Hij haalde hulpeloos zijn schouders op. ‘Als zij gelijk heeft, dan is het een teken en de eerste stap op een weg die men goed dient te overwegen alvorens men hem bewandelt.’

‘Kan het nog ietsje ingewikkelder, Armin?’ vroeg ik.

‘Essera Falah wenst dat u haar begeleidt naar het rijk van de doden om haar zoon, de emir, en Marinae te bekijken.’

Ik knipperde met mijn ogen en Armin glimlachte verlegen. ‘Duidelijker kan ik het niet zeggen, esseri.’

‘Dat... is onverwacht,’ zei ik toen. ‘Ik geloof dat ik nu echt eerst eens moet ontbijten.’